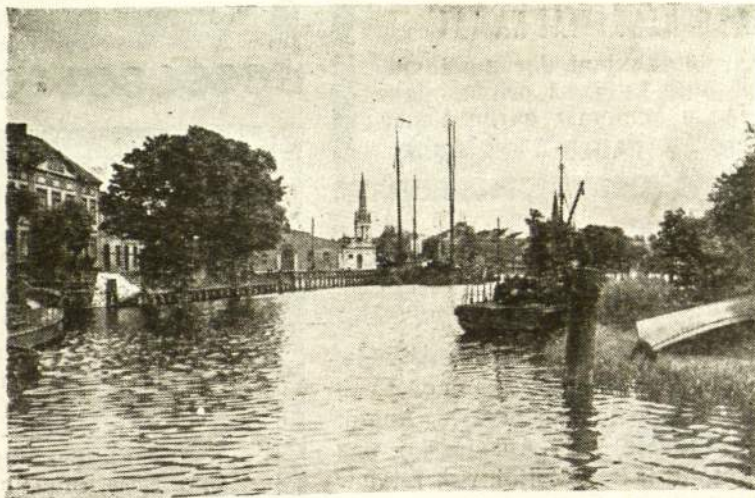

LIETUVIŲ IŠEIVIŲ JAUNIMO ŽURNALAS
GRUODŽIO MĖN.

Nr. 10 1935 m.

Klaipėda — žiemos žvejų uostas.

J. FRIZZO & CIA. BANKINIAI NAMAI

Įkurti 1900 metais

Rua Mauá Nr. 207

Skyrius RUA 15 DE NOVEMBRO, 41

São Paulo

Laivakortės ir šamados į visas pasaulio šalis.

Piniginės perlaidos — siunčiame pinigų į Lietuvą ir kitas pasaulio šalis.

UŽSIENIŲ VALIŪTĄ perkame ir parduodame geriausiomis kainomis.

INDELIAI IR EINAMOSIOS SASKAITOS

Priimame indelius, mokame nušimčius ir teikiame knygeles (cadernetas).

Kalbame lietuviškai ir kitomis kalbomis.

Teikiame informacijas raštu į provinciją.

REDAKCIJA rankraščius taiso savo nuožiūra. Nesunaudotų rankraščių savo lėšomis negražina. Už skelbimų turinį neatsako. Siunčiant Redakcijai korespondencijas, raštus ar laiškus, visada turi būti nurodyta siuntėjo vardas, pavardė ir tikras adresas.

ŠAMADOS

J. FRIZZO BANKINIAI NAMAI

Isac Cogan tarpininkaujant, darome šamadas iš viso pasaulio šalių, už prieinamiausias kainas ir su pilnomis garantijomis.

Rua Mauá, 207 - S. PAULO - Tel. 4-3345

« VILTIES » ŽURNALAS GAUNAMAS

Luz stoties kioske; José Paulino vaistinėje; prie Centralinio Pašto laiptų ir kampo; Rusų vaist. Mokoje; Menkaičio krautuvėj S. Annoj; Kirilausko krautuvėje Villa Anastazijoje, pas atskirus platintojus ir Redakcijoj, rua Lithuania, 13. SANTOS: S. P. R. stoties kioske.

Prisieklusis Vertėjas MIGUEL OCOUGNE

VALIŪTŲ IR BŪKŲ BRELOJA

Tel. 2-6393 — SÃO PAULO

Daro vertimus iš visų kalbų ir paruošia visokius dokumentus, kaip antai: chamadas, naturalizacijos, carteiras de identidade, carteiras professionaes ir kitus dokumentus.

Kalbama lietuviškai

Dr. S. MEITIN

(Diplomuotas Vokietijos ir Rio universitetuose)

Priima: vidurinių, veneros ir nervų ligomis nuo 2 iki 6 val. vakaro.

Ultravioletiniai spinduliai.

SUSIKALBAMA LIETUVIŠKAI

Rua Barão de Itapetininga, 139

Salas 8-9 - Telef. 4-0715

Dr. B. K. Chipiakoff

(Maskvos universitetuose 1914 m. laidos)

RUA YPIRANGA, 193 - ap. 4 (kertė rua Santa Ephigenia) Tel. 4-0316.

Ligonius priima kasdien: nuo 3 iki 9 val. vak. Sekmadieniais nuo 10 val. iki 12 val.

Vidaus, nervo-psichinės ir moters ligos.

Specialė klinika venerinių ligų (triperis, sifilis, šankeris)

Laboratorija: tyrimas šlapumo, kraujo mikrobu ir t. t.

Daktaras

A. JAZARA - SNEGE

(Maskvos gydytojas nuo 1914 m.)

Vidaus ligos, chirurgija, venerijos ir moterų ligos.

Priėmimas nuo 9 — 12 v. ryt. ir 3 — 7 v. v.

Ladeira Porto Geral, 12 sobr.

2.º Andar - salas 4 e 5

(kampas Boa Vista ir 25 de Março)

Gyv. butas ten pat 5 auk. Tel. buto 2-5068.

V I L T I S

LEIDŽIA BRAZILIJOS LIETUVIŲ JAUNIMO S-GA «VILTIS»

1935 metų Gruodžio m.	Adresas: "VILTIS" Caixa Postal 3074, rua Lithuania, 13 - S. PAULO	Nr. 10 Eina I metai
	KAINA: Metams 8 mlr., pusmečiui, 5 mlr. Amerikos valstybėse - metams 12\$000, pusmečiui 6\$000. Lietuvoje ir kitur metams 15\$000 pusm. 8\$000. Atskiras nr. 1\$000.	

SVEIKI SULAUKĘ LINKSMŲ KALĖDŲ ŠVENČIŲ!

Brazilijos Lietuvių Jaunimo S-gos «Viltis» Centro Valdyba Naujųjų Metų proga sveikina viltietes-čius ir linki ateinančiais metais daugiau sustiprėti dvasiose skleidžiant mūsų Tėvynės idėjas išeivių tarpe.

Br. Liet. Jaun. S-gos "Viltis"
Centro Valdyba.

Sveikiname visus savo skaitytojus, bendradarbius ir platintojus su Naujaisiais Metais ir linkime visuomet ir visur būti Tėvynės mylėtojais: dirbti vien tautiečių išeivių gerovei.

"VILTIES"
Redakcija ir Administracija.

A. A. BR. STEPONAČIUI PASKUTINĖ PAGARBA.

Liūdna žinia spalio 19 d. apskrido visą S. Paulo lietuvių koloniją, kad tragingai mirė Lietuvos Konsulo pareigas einęs Br. Steponaitis.

Ta pati liūdna žinia, tarytum žaizdos atnaujinimas, pasikartojė gruodžio mėn. 7 d., šeštadienį, kad velionies kūnas, lig šiol gulėjęs įbalzamuotas «Araça» kapų koplyčioje, pervežamas į «Dr. V. Kudirkos» v. rūmus ir pašarvuojamas «Dariaus-Girėno» v. salėj ir gruodžio 9 d. išlydimas gimtinėn šalėn — Lietuvon.

Tą dieną «Dr. V. Kudirkos» v. rūmai suplėvėsavo pusiau stiebo pakelta trispalve mūsų tautinė vėliava ir greta jos brazilų. Ne džiaugsmui, iškilmeis, bet gėdulai, paskutinei pagarbai pareikšti buvusiam mūsų Tėvynės Lietuvos atstovui. Vakare prie rūmų susirinkusi žmonių minia laukė atvežant A. A. Br. Steponaičio, Brazilijos lietuvių vado, išeivių reikalų gynėjo, kuris visa širdimi troško matyti lietuvių koloniją stiprią, vieningą ir einančią šviesos, doros bei tiesos keliu.

A. A. Br. Steponaitis gyvas būdamas neuilstamai dirbo. Kupinas energijos ir gražių užsimojimų norėjo skinti kelią tarp aplink užiančių vėtrų, bet žiaurus likimas pusiaukely suklypdė amžinai jauną kolonijos vado sielą.

Šeštadienį 7 v. v. dalyvaujant minioms lietuvių ir svetimtaučių ir «Dr. V. Kudirkos» v. mo-

kyklos skautams einant garbės sargybą, vėlionis išlydėtas iš kapinių į pašarvavimo vietą.

Prie rūmų pirmieji pasitiko savo geradarį ir rėmėją, šios mokyklos mokiniai. Visą naktį buvo žmonių, kurie giedojo laidotuvių giesmes.

Sekmadienį nuo pat ryto buvo gausiai žmonių lankomas vėlionies karstas. Dar prieš numatytą atsisveikinimo valandą kimšte prisikimšo pilnutėlė erdvi «Dariaus-Girėno» v. salė.

Kiekvienas norėjo nors savo širdy, prie jo karsto tarti paskutinį «Sudiev»... Įspūdis liūdnas, bet kartu ir žavėtinas: žaliomis eglaitėmis salė papuošta, jaunimo «Viltis» vėliava pridengtas karstas, kuris skęsta gėlėse ir vainikuose.

Priešaky matosi trys dideli gražūs gyvų gėlių vainikai, tai Lietuvos Atstovybės P. Amerikoj, J. E. Ministerio Aukštuolio su poniu ir Lietuvos Konsulato S. Pauly. Be to karstas aplink apdėtas organizacijų ir pavienių asmenų vainikais su įvairiais užrašais: «Teisybės gynėjui», «Jaunimo mylėtojui», «Persekiojo priešai mano sielą ir žemino mano gyvenimą ant žemės» ir t. t.

Prie karsto stovi Mocos mokyklos skautų garbės sargyba, tarytum saugoja, kad kas netrukdytų šventos ramybės. Argi nujautė jo širdis, kad čia ras paskutinę poilsio valandėlę, argi nujautė, kad tie mažyčiai, kuriuos taip mylėjo, globojo,

A. A. Br. Steponaitis paskutinį kartą «Dr. V. Kudirkos» v. mokykloj, pašarvuotas.

budės prie jo karsto pareikšdami paskutinę pagarbą.

Viešą atsisveikinimą atidarė p. St. Puišys. Dar kalbėjo kun. B. Sugintas, Liet. konsulas p. P. Gaučys, mok. V. Nalivaika, chorv. J. Stankūnas ir St. Butrimas.

Visi kalbėtojai pasakė gana jausmingų kalbų, kas daugumui išspaudė akyse ašaras ir iššaukė iš krūtinės gilų atdūsi.

Po kalbų «Vilties» s-gos B. Retiro skyriaus choras atgiedojo «Liberā me Domine» ir ir jungtiniai chorai, pritariant dalyviams, sugiedojo «Angelas Dievo». Tuo viešas atsisveikinimas ir baigėsi, bet žmonės dar ilgai nesiskirstė ir lankymas tęsėsi ligi vėlybos nakties.

Pirmadienį, neatsižvelgiant, kad buvo darbo diena, susirinko daugybė žmonių išlydėti. Apie devintą valandą ryto daugelio artimųjų ir brolio lydymas A. A. Br. Steponaitis automobiliu išvežamas į Santos uostą. Karstas papuoštas gyvų gė-

lių vainikais, skautų garbės sargybos ir nemažo žmonių išlydimas. Gražų įspūdį darė mok. V. Nalivaikos išstatyta šios mokyklos skautų garbės sargyba.

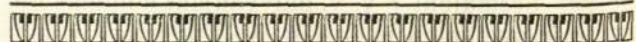
Uoste visi su suspausta liūdėsio širdimi, pilnomis ašarų akimis, paskutiniu žvilgsniu lydėjo į laivą keliantį karstą, širdy kartodami: Bronislovai! Lai būna tau lengva ilsėtis Lietuvos Žemelėj po sunkaus nenuilstamo darbo išeiivijos gerovei.

Išeivis.

**SKAITYK IR PLATINK VIENINTELĮ
PIETŲ AMERIKOJ ŽURNALĄ**

“VILTIS”

KALBA — TAUTOS GYVYBĖ

Pagrindinis gamtos dėsnis — palaikyti pasaulyje gyvybę. Ir mažiausias gyvis gamtoje juda, kruta, gyvena, palaiko gyvybę! Gyvytė yra matuojama didžiausiu brangenybės mastu. Imkim tobiliausąjį gyvosios gamtos individą — kaip jis brangina savo gyvybę, gyvenimą. Per gyvybę į gyvenimą, į platųjį pasaulį, į civilizaciją.

Kaip brangi gyvybė yra pavieniam asmeniui, tuo labiau branginama asmenų grupėje — šeimoje, tautoje. Čia ir noriu pakalbėti, be didesnių komentarų, apie tautos gyvybę. Tauta, kaip ir kiekvienas gyvosios gamtos kūnas, susideda iš dviejų pamatinių dalių: organinės ir dvasinės. Organinė dalimi vadiname visus joje gyvenančius žmones, kurie sudaro didžiulį tautos kūną — organizmą. Dvasinė dalimi vadiname tautos sielą, brangiausią į josios turtą — kalbą ir k.

Įsigilindami į čia pareikštas mintis, tikrai pamatysim, kad kalba yra tautos siela, josios dvasia, nuo kurios ir pareina mūsų tautos gyvenimas, gyvybė. Imkim paprasčiausią pavyzdį, atimkim iš žmogaus gyvybę — žmogus miręs. Panašiai atėmus iš tautos kalbą — tauta mirusi ir mirusi amžinai.

Kaip brangi yra tautai kalba, kaip gyvybės palaikymo šaltinis, kaip gyvybės impulsas, kuris stiprina tautą, gaivina ją, suteikdamas dvasios stiprybę. Mes, tautos organizmo atskiros ląstelės, kiekvienas remiantis prigimties struktūros taisyklėmis, privalome dirbti naudingą organizmui darbą. Priešingu atveju, netarnaudami savo organizmui, susilpniname jį ir vedame prie nykimo. Žinodami, kad kalba yra tautos gyvybė, tad supraskime, kad atsižadėjimas josios yra taip pat silpninimas tautos ir jos gyvybės marinimas. Tačiau mes kažin kodėl to nenorime suprasti, nevertinam kalbos branginimo, metam savo skambią lanksčią ir žodingą kalbą, grėbiamės svetimos.

Brangus jaunime! Atmink, kad tu jaunas, jautrus, turi jautrią širdį ir kilniuosius jausmus.

Tave patriaukia prabanga ir tu užmiršti kas yra švenčiausia sielai. Tu užmiršti savo tėvynę, savo tautą, užmiršti ir brangiausį tautos turtą — kalbą, kartu ir lietuvių dvasią ir josios gyvybę.

Pagalvok jaunuoli-e! Ar gerai darai, ar tuo keliu eini, ar nebūsi kada šauktas atsakomybėn? Atmink, kad pildai smerkiamąjį darbą — žudai tautą, atimi jai, kas kiekvienam pasaulio sutvėrimui, o kartu ir tau, yra brangiausia — gyvybė! Sustok, apsidairyk ir pasirink tikrąjį kelią.

Ne vienas lietuvis-e nenori prisipažinti savo tautybės. Ar jaučia kokį skausmą daro lietuvių tautai, savo močiutei? Močiutei, kuri jam įkvėpė gyvybę, užaugino jį, davė visą, ką galėjo, kuri kartu džiaugėsi jo laimėjimais, liūdėjo jo pralaimėjimais. O šiandien tikrasis sūnus atsižada savo motinos, pamiršta josios gyvybės atgavinimui pralieta kraują, troškimus, nebejaučia motinos sielvarto, skausmo, virsta savimeiliu, egoistu. Tik tuomet suprasi motinos brangumą, kada jos nebeteks, kada motinos užsimerks akys, nustos plakusi širdis. Bet tada jau bus vėlu. Tegu paplūsta širdis giliausiomis ašaromis, paskęsta siela giliausiame sielvarte — motutė neatgis nuo mirties. Lietuvių tautos dvasia bus palaidota amžinai. Gėdulo juodas šydas dengs tautos dalį, koloniją. Kiekvienas svetimtautis tik pasityčios iš mūsų, kad pražudėm tautos dvasią, atėmėm jos gyvybę.

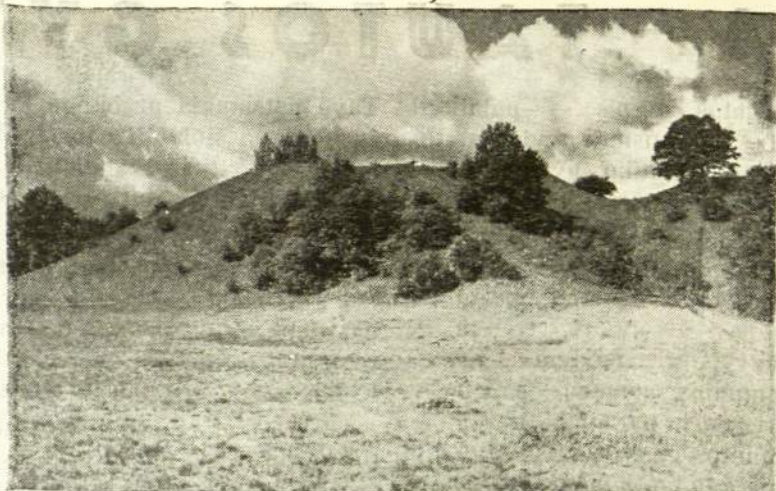
Prie tokio liūdno kolonijos finalo prieiti neprivalome. Juk mes, lietuviai, esame energinga, kantri ir patvari tauta. Savo kantrumu ir patvarumu atgavome nepriklausomybę — prikėlėm tautą iš letargo miego. Neprivalome ir dabar pasiduoti svetimam įtakai, svetimam dvasiai. Neprivalome žudyti savo tautos dvasią, gyvybę — kalbą, bet turime branginti ją, su pasididžiavimu saugoti, kaip savo gyvybę ir teikti tautos dvasiai daugiau stiprybės. Gerbkime savo kalbą, stiprinkime kolonijoje lietuvių ir tautos dvasia pas mus gyvuos per amžius.

St. Butrimas.

Kiekvienas susipratęs lietuvis skaityt vienintelį P. Amerikos lietuvių žurnalą "VILTIS"

LIETUVII!

Artinasi 1936 metai. Prisimink, skaitytojau, kad jau laikas atnaujinti žurnalo prenumeratą. Jei dar nuolat tave nelanko «VILTIS», tad pasiskubink išsirašyti.

Mūsu žavētini piliakalniņai.

Staiga jai pasigirdo,
kad uz užuolaidos kažkas
knarkia, tarytum uz sie-
nos malkas piaustytū.
Pradžioje Marē issigando.

Kas ten galētū būtī? Tēvas su motina miega sa-
vo kambarēlyje. Ji bailiai ējo pasižiūrēti. Taip
baisu nebuvo, kad reiktū bēgti ir šauktis pagal-
bos: miegāš žmogus blogo niekam nedaro.

Abejojimas, nustebimas ir džiaugsmas pe-
rēmē Marē, kai pastebējo, kad miegantysis — Pla-
ceniū Janis...

— Jis mano lovoje! Kokia laimē! Jis iš-
tikrujū mane myli. Meilē jī čia atvedē. Tik meilē, —
džiaugēsī Marē. — Mano Janyti, mielas Jan...

Marē atsīsēdo ant lovos krašto ir meiliai,
užjaučiamai žiūrējo ī Janī, kaip motina ī sūnū.

— Mano, mano. Žiūrēk, kaip burtininkē
gerai atspēja, — galvojo jī.

Janis buvo kietai įmīgęs. Tur būt, pama-
tē prarastā laikrodī, ir nenorējo keltis.

— Tegul miega. Vargšelis pavargo, — už-
jaučiamai pagalvojo Marē ir, kaip katē, lētai at-
sigulē šalia Janio. Dabar jī jautēsī, kaip senasis
Jokūbas, stovīs prie dangaus laiptū, kuriais užli-
pa ir nulipa angelai.

— Mes skrendame, šnabždējo Marē, — mū-
sū lova balionas.

Lange jau švietē ryto aušra.

— Reikia ir man pamiegoti, — nutarē Ma-
rē. — Janis mane pažadins. Tur būt, su bučiniū.
Gal jau rytoj susitarsime.

Janis gulējo, kaip pečiuje kepalas. Pabu-
dęs pajuto, kad kažkas nugarā šildo. Atsukęs gal-
vā, pamatē moters plaukus. ausis ir veidā.

— Kas tai?

Janis atsargiai apsvirtē ant antro šono.
Dabar tik pamatē, kad miega Zubuliū Marē. Ja-

Adolfs Ers.

LAIKRODIS

(tāsa iš 8 nr.).

nis galvojo, kas daryti.
Jis atsiminē kaip atsigu-
lē, ir kodēl atsigulē. Sap-
ne matē žaibuojant, kas
reiškia oro permainā.

Apie laikrodī jokios žinios. Kas daryti?
Ar žadinti Marē, ar laukti, kol jī pati nubus?
Kažin kodēl jī atsigulē šalia jo? Kas gali suži-
noti moters sumanymus? Janiui dingtelejo min-
tis nepastebētam išsprukti. Bet tai buvo ne-
įmanoma, nes Marē galējo nubusti kiekvienā
valandēlę. Reikētū ir jos teirautis apie laikrodī.

Staiga Janis ant lovos pastebējo antrāsias
savo drožetas kelnes. Iš kišenēs karojo laikro-
džio grandinėlē. Tai Janī taip paveikē, kaip ug-
nis žibalā.

Na, dabar reikia veikti! — Lėtai, brangin-
damas kiekvienā mitutę, kaip ant gruobio puolās
žvėris, jis nusitvērē už sienoj įkalto vagio ir pa-
mažu kojas iskēlē iš lovos. Dabar laikrodis vėl jo
rankose.

Kelnēs prieš laikrodī atrodē niekam ver-
tos. Janis jas šaltai numetē ant lovos galo ir
pridūrē:

— Tegul nešioja sveika. Aš jai nenoriu
likti skolingas. Dovana už dovanā.

Įsidėjęs laikrodī liemenēs kišenēn, jis ty-
liai išējo. Linksmyas grīžo Janis ī Tricēniekus. Stu-
reniekai greit jo nebematys.

— Zirniū Gēlē tai mergina! Zubuliū Ma-
rē — tik Zubuliū Marē. Janis pradējo švilpauti
linksma dainelę. Jam gyvai atsiliepē špokas.

Kitā žiemā, kai Zubuliū Marē, atidariusi
skryniā, perdēlijo pirštines, dugne pamatē dro-
žetā drabužī, panašū ī kelnes, bet Marē jī greit
paslėpē po drobiū ritiniais.

Iš latviū kalbos išvertē

B. Mickus.

LIETUVIŲ TAUTOS MENAS

J. STANKŪNAS.

(tąsa).

Kalbėdami apie lietuvių tautos bei liaudies meną turim priskirti prie jo ir mūsų esamus, vartojamus liaudyje šokius, kurie irgi tam tikrais atžvilgiais nusako mūsų tautos gyventojų charakterį, jos jaunuomenės dvasinį nusiteikimą ir pan.

Pirmą kartą apie mūsų šokius, aš manau būtų įdomu mūsų jaunimui kaippo apie mėgiausiają jo dvasinę pasilinksminimo priemonę nors suglaustai supažindinti su pačia šokių istorija, jų pradžia ir reikšme senovės, viduramžių ir dabartiniiais laikais.

Kaip visos kitos meno šakos taip ir šokiai pirmiausiai pasirodė Graikijoje. Reikia pasakyti, kad šokiai yra senesni už vokalinę ir instrumentalinę muziką. Jie iššaukė sau muzikos instrumentus, jie pirmieji davė progos susikurti šokiams tokiems orkestrams bei chorams. Už tai pats žodis choras paeina iš tų laikų šokių salės.

Šokiai buvo jungiami su dainavimu, tam tikra grupė žmonių buvo statoma į tam tikrą vietą, kuriems dainuojant šokėjai šokdavo ir ta vieta buvo pavadinta «choros».

Graikų valdžia ir tauta labai rūpinosi tobulinimu šokių. Išimtinai šokiai tais laikais pas graikus tarnavo religijai — Dievų garbei. Kiek vėliau romėnai perimdami graikų civilizaciją perėmė iš jų ir šokius ir ruošė pas save panašiai kaip graikai. Jie didžiausius šokių paradus ruošdavo savo metinėje šventėje vad. «Saturnalia». Čia girtavo ir šoko «laukinius» šokius dievaitės Venus garbei.

Cezarų Augusto ir Juliaus laikais šokiai buvo praktikuojami ir amfiteatruose. Žiaurusis Neronas šokius dar labiau praplatino bei patobulino. Romą užvaldžius barbarams šokiai beveik visai išnyko. Tada jie persikėlė į kitas valstybes: į Ispaniją, Prancūziją. Šitos valstybės savo šokius naudojo jau daugiau kaippo žaislą. Čia atsirado ir tautiški šokiai «farandole», «terantella» ir «seguidilla». Tam tikrais metų laikotarpiais ir svarbesnėmis šventėmis į miestus rinkosi visų kampų gyventojai pasižiūrėti «tautiškų» šokių. Dar vėliau išsiplėtė šokiai ir po kitas valstybes. Pavyzdin: Anglijos karalius atvažiavęs į Paryžių šokių

pasižiūrėti, taip jis buvo sužavėtas, kad net pats pradėjo šokti, bet nemokėjo šokti ir teko jam didelė gėda pernešti iš ko kilo rimti kivirčiai ir kurie net tarpe Anglijos ir Prancūzijos išaukė karą. Jis parvykęs tuoj įkūrė šokių mokyklą ir lavinosi kiek galėdamas gražiau pašokti.

Prancūzija buvo virtus tiesiog šokių šalim, kaip šiandien, kad yra madų šalis, už tai jos didžiūnai, norėdami turėti gerą vardą, turėjo išmokti gerai šokti, todėl buvo pristeigta nemaža šokių mokyklų.

Pirmoje pusėje viduramžių įvyksta pirmas su muzika ir šokiais vestuvės, Burgundijos kunigaikščio Karlo, su Anglijos kunigaikštyte Margarieta. Iš čia atsirado «karališki šokiai». Vestuvėms pasibaigus būdavo teismas kas geriausiai šoko.

Velykuškių — Zadnojos — Gazadnojos kaimų apylinkių tipas, be ūkininkavimo verčiasi dar ir žvejyba.

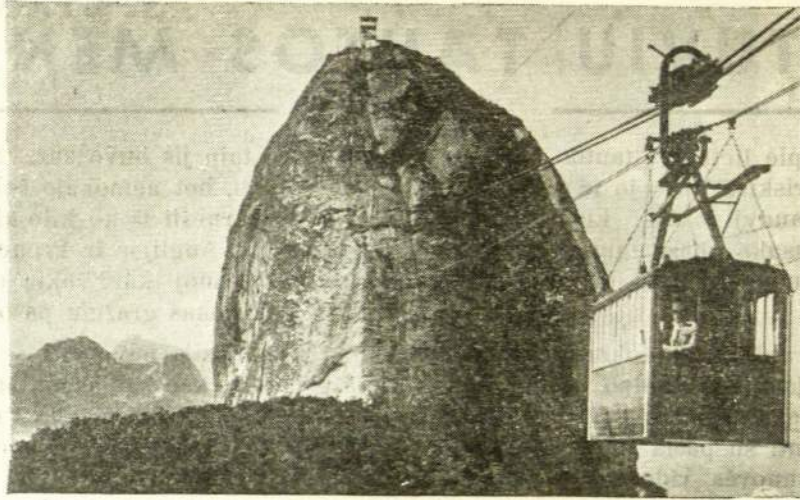
XIII am. gambiausia šokiai buvo: karalienė Katrė de Medici, Prancūzijos karaliai Henrikas de Navarre ir Liudvikas XIV-sis kurie sugalvojo «raganų šokį».

Tiesiog buvo visus užpuolusi didžiausia šokių manija. Kiek iš šokių priežasties žuvo garsių žmonių.

Kiek visokių tragedijų, kiek žmonių gavo proto pamšimą arba patrukę mirė. Tokia šokių manija tęsėsi iki XVI amž.

Kitur žmonės šokius pavertė pamaldomis ir tai jau ne priešistoriškoje gadynėje, bet kryščionybei prigijus. Vakariniėje Europoje daugelyje vietų pamaldingieji žmonės susirinkę į didelius būrius, šoko savo šokius kapuose ir šventoriuose, ties bažnyčių durimis; vieni šoko, kiti pašaliais stovėdami kalbėjo poterius. Bet apie aisčių (prūsų, lietuvių ir latvių) gentis nieko tikro negalima pasakyti. Spėjama, kad būta religinių šokių, kurie žinoma vėliau su stabmeldybe pranyko, bei persimainė į pasaulinius pagerbimui švenčių, valdovų, puotos šokius.

Iki XVIII amž. II puse, prastoj liaudy šokiai beveik buvo visai nežinomi. Tik bajorų, dvarponių, grajų rūmuose šokiai žaislo vietoj pasirodydavo. Iš pradžių buvo gabesnių šokėjų demonstruojami, paskiau ir visi puotos svečiai šokdavo. Bet iki XIX amž. Lietuvoj nebuvo ta manija šokių užpuolusi, kaip dabar. (Bus daugiau).

Cukraus galva (Pão de Assucar) Rio de Janeiro.

RIO DE JANEIRO IŠ PIRMO ŽVILGSNIO

(tąsa)

PILIGRIMAS

Atmaininga siela, perimta pirminių daiktų malonumu ir gaivingumu, kaip paukštis lekioja nuo medžio ant medžio, kaip stirna bėgioja per lapais apdengtus šlaitus pasileidžia bedugnėn, kaip srovė triukšminga ir putota. — Džiaukis širdie! — šaukia pirmapradis pasaulio balsas. Nes kartu su jūra, nepaliesta giria ir moderniškais rūmais — yra visa žmogaus istorija: nuo pirmojo persivertimo iš augalų į gyvulius, iki pasakiško gyvio, kuris daugiau lekioja negu visas sparnuotasis pasaulis, ir gerklės balsų virpėjimų, ploniausiu, nematomu tinklu aptiesia visą žemės skritulį.

Traukinėlis atėjo į paskutinę stotį. Nuo Corcovado viršūšės matosi įlankos lankas su savo vingiuotu šniuru. Matosi kyšančios skaitlingos akmeningos salelės. Matosi besiginčijęs su jūra dangus ligi susilieja mėlynoje horizonto sutartinėje. Matosi berybė išsiplėčianti ligi paties Dievo virš jūros, virš dangaus, virš saulės žerėjimo, matosi dieviškoji grazna, kuri yra visos visatos esmė, mirganti kaip žvaigždės.

Lyg to kalno brolis, kurio viršūnė patraukia žiūrovą, maždaug už kilometro, stovi Pão de Assucar vienas, tylus ir susimąstęs. Į jį žiūrima iš apačios, nes yra žemesnis. Kai uždegami abu žiburiai simetriškai pastatyti jo viršūnėje, nuo Corcovado Pão de Assucar panašus į apuoką, atvėrusį savo akis. Ir žiūrėdamas į linksną ir gražų miestą didžiulis apuokas mąsto, viską užmiršęs. Ar tik ne jis ir yra pagrindinė Rio de Janeiro mįslė!

Apačioje stovi ir pats miestas. Ana miesto dalis vadinasi Botafogo. Pasilenkia ant taisyk-

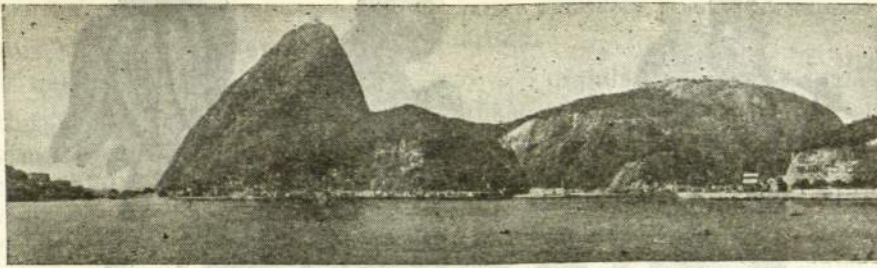
lingai riesto jūros kranto, lyg norėdamas persitikrinti vandens bylojimų teisingumą, vilnelių čiauskėjimu ir ant paviršiaus mirgančiais atspindžiais. Taip pasilenkus ant grakščios pakrantės išlankos, verčiama žemės paviršiaus sudėties, sustingo visa statyba.

Copacabana veidu į atvirą jūrą, praveria savo sielą berybei, kuri įsiskverbia į jos rūmus ir vasarnamius, pro nesuskaitomus langus, spalvų sutartinėje, su kuria susiduria namai. Iš viršaus atrodo, kad rūmai statyti nykštukams ir judėjimas apsnūgęs, kaip skaitančio žmogaus eigastis, ir žmonių minia — lyg iš palengva šliaužias šakalys. Ir kažkas panašu į sielos garą, kuris kyla iš gyventojų, iš miesto judėjimo, iš sutvarkytos ir išmatuotos žemės, ir kaip lengviausias melsvas rūkas, dengia jūrą ir dangų, taip kad dvasia ir erdvė susijungia dangiškoj begalybėje.

Bet dar truksta stebuklo, kurį rodo visas Rio de Janeiro. Štai jis. Viršuje naktis. Uždegami elektros žiburiai. Visas dangus žvaigždėtas žibėioja po mūsų kojomis! Žvaigždėta bedugnė apačioje. Žvaigždėta bedugnė viršuje. Šviesusis Dievas aukštybėse. Šviesusis žmogus, kaip menkas Dievo atspindys — žemėje. Nakėia nuo Corcovado viršūnės Rio de Janeiro atrodo Rytų pasaka. Nėra tikrieji Rytai. Tai tik Rytų sapnuotas sapnas. Nėra orientališkumo apčiuopiamuose dalykuose. Yra tik Rytų dvasia įkūnyta daiktuose ir formose, nukritusiose ant žemės, kaip kad fantazijos krioklys.

Dabar Rio — tai viena Rytų mergina juod-

Guanabaras įlanka ir iš tolo matytis Pão de Assucar (Rio de Janeiro).

bruvė, gražuolė, išsitiesusi užburtų kalnų papėdėj, įvairingose ir maloniose pakrantėse, kurios jai seka tolimų kraštų vargiai įsivaizduojamus dalykus. Daili ir nuoga juodbruvė, pasipuošusi žvilgėjimu savo akių, kurios nušviečia visą jos kūną, pasidabinusį begaliniu skaičium šviesių akmenų, grandimis karolių ir apyrankėmis, žibančiomis ir šviečiančiomis lyg deimantais, žėrinčios sielos gaivinamais. Nes Copacabanos žiburiai — tai dideli žibėioją karoliai; įlankos — milžiniška apyrankė, kurios šviesūs deimantai išbarstyti palei jūrę plačiai kreiva linija. Nes Botafogo šviesos sudaro harmoningą sagtį, žvaigždžių lankui panašią. Nes visur žiburiai, ir gatvėse, rūmuose, aikštėse, aiškiose ar slaptose ar puošniose linijose, jūroje... Žiburiai ir dar žiburiai, atspindžiai žiburiai, savaimingos šviesos vaikai. Nes tiek žiburių sudaro mažutį pasaulį priešais didžiąją visatą danguose.

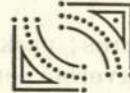
Bet reikia leistis iš užburto čiukuro. Prisi-
silaukęs traukinėlis daugiau nebelaukia. Pasilei-
džia sukaliodamasis per pašlaites, per lapais kve-
piančią girią, nekaltą žemę, naktį ir vienumą.
Laimingos bakužėlės išmėtytos po kalną, susitrau-
kusios girioje, kurių dieną nei nepastebima, su
savo žiburiais prasimušdamos per žalumą, brau-
kiasi palei šakas, o spiečius šviesos paukščių
skraido, nusileidžia, šokinėja bei suka lizdus tarp
šakų... Taip Rio miestas apgyvendina savo myli-
mo kalno apžėlusius šonus.

Išpuošta Rytų mergina, kaip kad matėme,
mergina besilenkianti po kalno kojom, kur jūra
tyvuliuoja, tai Rio de Janeiro naktį. Rio de Ja-

neiro — tai santrauka viso geriausio viso kas
šviesiausia, įvairiausia ir judriausia kontūruose
ir paviršiuose, dangaus, žemės ir jūros patogiam
ir harmoningam žmogaus darbo sutapime. Kas jį
pamato — tas pamilsta kaip gražias ir išmokslin-
tas moteris. Kas jame pagyvena kelias dienas —
niekuomet nebeužmiršta, kaip tų moterų, gudrių
ir kartu malonių ir aistringų, kurios pasaldina
brangintinas gyvenimo valandas.

Ir toks yra Rio de Janeiro iš pirmo žvilgs-
nio ir bendrais bruožais.

(Galas).

Varguolis.

Pakilki jaunime!

Pakilki brangusis jaunime!
gana dvasioj skurdą nešiot.
Kartu su daina sutartine,
į eiles tautiečių eik, stok!..

São Paulo kalnai lai išgirsta,
pabudę iš miego gilaus,
kad lietuvio daina nemiršta,
bet skamba, skambės ir toliaus.

Nors svečių padangė slopina,
jaunuolių mintis prakilnias
ir meilę tėvynės marina,
ir virkdo jautrias krūtines.

Bet turim tvirti būt kaip plienas;
neboti audros bet kokios.
Mūsų tikslas visų yra vienas,
kad dirbtį dėl labo tautos.

Pakilki brangusis jaunime!
gana dvasioj skurdą nešiot.
Kartu su daina sutartine,
į eiles tautiečių eik, stok!..

Skelbkitės

“VILTYJE”

Bēgimas iš Egipto.

AZORIN

PIRMASIS STEBUKLAS

Betlėjuje, pirmaisiais krikščioniškos gdynės metais.

Artinasi vakaras; paskutiniai silpni saulės spinduliai prasiskverbia per siaurą sklepo langelį. Visur tyła. Senio rankos kilnoja, lyg ji būtų palaidi masė, krūvą auksinių pinigų, kurie blizga ant salo. Senis turi ilgą žilą barzdą; jo akys įdubusios. Nyksta pastarieji saulės spinduliai, per langelį teprasimuša silpna ir reta šviesa. Pinigai grįžta į stiprią skryniją. Senis užsklendžia duris viena sklanda, kita, užrakina raktu, uždeda geležines štangas ir iš lėto keliai siaurais laipteliais. Jau namie. Namas riogso pačiam miestelio gale, aplink jį didelis sodas; prie vieno šono patalpa darbininkams ir tarnams. Senis velkasi per namus labai lėtai, laikas nuo laiko dešiniojos smylium perbraukdamas per kreivą nosį. Praeidamas per vieną koridorių senis pamatė atdaras vienas duris; šitas duris jis buvo liepęs lafyti visad uždaras. Akimirka sustojo senis, staiga šukteli, jį perima pyktis, atbėga tarnas; senis iškoneveikia tarną, prisiartina prie jo, plūsta tiesiai jam į veidą. Dreba vargšas tarnas ir prapliumpa atsiprašymo žodžiais. Ir ilgabarzdis senelis velkasi toliau. Staiga sustoja kitą kartą: ant vieno baldo pamatė keletą duonos trupinių. Nematytas daiktas! Negali tikėti senis tam, ką mato jo akys. Taip besielgiant, išnaikins, subaigs jo ūkį. Be abejo, čia valgė duoną, žinoma, paimtą iš sandėlio, ir pritrupino. Ir dabar jo pyktis yra bausis. Visas namas aidi keiksmiais. Senio žmona, vaikai, tarnai, visi, visi jį apsupo, sustyrė dreba, nusiiminę, susimąstę. O senis šaukia, keikia, kolioja.

Atejo laikas vakarienai. Prieš tai senis kalbėjosi su ūkvedžiais, kurie kas vakara ateina iš jo apylinkės ūkių. Visi turi atsiskaityti, atsiskaityti labai smulkiai, pamatuotai, iš dienos darbų. Senis negali nė vieną dieną atsigulti tiksliai nesužinojęs kam ir kodėl yra išleistas smulkiausias skatikas, ir ką, minutė po minutės, yra nuveikę visi jo tarnai. Ūkvedžių ir darbininkų atskaita tolydžio esti pertraukiama senio ryksmu ir keiksmiais. Ir visi dreba priešais jį.

Šį vakarą skerdzius truputį pavėlavo. Kas vakarą skerdzius grįžta iš artimų nuo miestelio pievų truputį prieš tai, kada senis sėdasi už stalo. Skerdzius gano avių ir ožkų būrį. Kai prieš sutemą sugrįžta, suvaro savo būrį į kiemą ir ateina pas poną duoti atskaitą iš dienos darbo. Senis, truputį neramus, atsisėdo už stalo. Jį erzina skerdziaus pavėlavimas. Iš tikrųjų, tai nepaprastas atsitikimas. Tarną, kuris nors vienai minutei suvėlina atnešti jam valgį, jis aprėkia kaip pašėlęs. Tarnas išsigąsta, dubenis iškrenta jam iš rankų; senio žmona ir vaikai apmiršta, be abejo, atsitikus tokiai nelaimei — sudužus dubeniui — visas namas prasmegs nuo senio bausių ir audringų keiksmų. Ir tikrai, visą pusvalandį tęsiasi bausis senio pyktis. Pasirodo ir skerdzius tarpduryje: jo veide išraiška, lyg būtų vedamas nugalabinti. Blogą valandą turės duoti iš dienos darbų apyskaitą.

— Atsitiko kas nauja? — senis klausia skerdzių.

Akimirka skerdzius delsia atsakyti; maigdamas kepurę rankose, nustebeš dvejodamas žiūri į savo poną.

— Kad būtų kas atsitikę — pagaliau atsako, — nieko neatsitiko...

— Kai tu panašiai kalbi, tai tikrai kažkas atsitiko.

— Kad būtų kas atsitikę... — kartoja skerdziaus, rankose sukalioldamas kepurę.

— Beprotris esi, kvailys! Nemoki kalbėti! Liežuvio neturi? Sakyk! Sakyk!

Ir skerdziaus, drebėdamas, kalba. Nėra nieko nauja, per visą dieną neatsitiko nieko. Ožkos ir avys, kaip ir visad, ganėsi apylinkės pievose; avys ir ožkos visos sveikos, gerai prisiganė; taip gerai, kaip ir visad... Senis nerimsta.

— Betgi, kvaily, ar ištarsi pagaliau! — šaukia perpykęs.

Ir skerdziaus sako, kartoja, ir vėl pakartoja, kad nieko neatsitikę. Nieko, tik stalde, kuris miestelio gale, greta aikštės, — staldas ir aikštė pono savastis, — grįždamas į namus jis matė vieną daiktą, kurio anksčiau nebuvo matęs. Jis matė stalde esant žmones.

Ir senis, užgirdęs tuos žodžius, pašoksta. Negali susilaikyti, atsistoja, prieina prie skerdziaus ir šaukia:

— Žmonės stalde? Stalde, kuris greta aikštės? Bet... bet, argi jau nebegebiama nuosavybė? Nejaugi jūs visi susitarėt mane paleisti ubagais?

Staldas su keturiom apgriuvusiom sienelėm, durys — sutrunėjusios ir išklerusios — atsidaro labai lengvai; langelis, galinėj sienelėj, žiūri į aikštę. Įėjo žmonės į stalda, įsikūrė ten; gal būt ten gyvena jau keletą dienų. Ir visa tai savastis, nepaliečiama senio savastis! Ir nepaprašius jo leidimo. Dabar jis perpyksta dar aršiau, negu prieš tai. Taip, taip, neabejotina, visi sumanė ubagais paleisti vargšą senį; visi, nerūpestingi eikvotojai, alindami jo ūkį užsimanė, kad šitas senis patektų į vargą, į skurdą. Dabartinis atsitikimas yra baisus, niekur neteko matyti panašaus pasielgimo, niekad neišdrįso bet kas įeiti į savastį — žemę ar namus — šito seno pono. Ir senas ponas, turėdamas prieš akis tokį negirdėtą, nuostabų įvykį, pasirįžta pats eiti patikrinti prasižengimą, išvyti iš staldo valkatas.

— Kokie-gi žmonės ten buvo? — klausia skerdziaus.

— Taigi buvo... taigi buvo — atsako mykėfodamas skerdziaus, — taigi buvo vyriskis su moterim.

— Vyras ir moteris? Tatai dabar pamatysite.

Ir ilgabarzdis senis pasiėmė savo kepurę, nusitvėrė lazda ir pasileido į aną pakraščio aikštę.

Naktis šviesi, tyra, vaiski; spindi, kaip aukso pinigėliai, žvaigždėlės danguje. Visur ramu. Maloni, gili tyla. Senis eina vienas, virpėdamas iš pykčio. Savo kreiva lazda smarkiai muša į žemę. Aikštės balty, tolumoj, tamsiai mėlynoj padangėj išsiskiria staldo siluetas. Senis jau nebetoli nuo aptrunyjusių sienelių. Durys užvertos. Kairė senio ranka tik glosto ir glosto ilgą barzdą. Nenori senis ūmai įsiveržti per duris. Akimirka sustoja ir iš lėto artinasi prie langelio, kuris žiūri į aikštę. Viduje žibsi gyva šviesa. Tuoj senis priglaus savo veidą prie langelio. Jau jo judrios akutės visai arti siaurio langelio. Ir senis

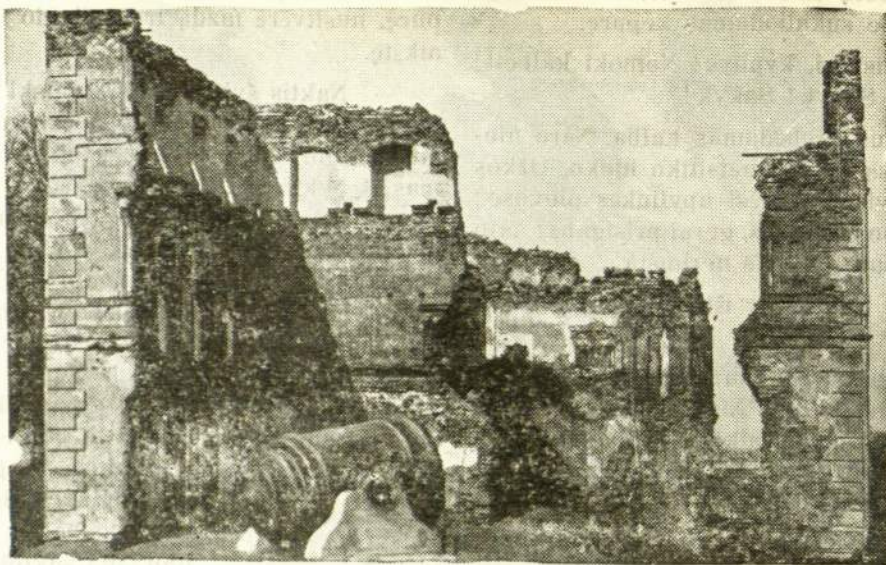
pažvelgia į vidų. Ir staiga, jis sušunka balsu, o akimirka vėliau, šitą šuktelėjimą stengiasi užčiaupti. Netikėtumas suparalizavo senio judesius. Netikėtumą pakeičia džiaugsmas; džiaugsmą seka gilus apstulbimas. Visas senio kūnas nepajudinamai prikaustytas prie sienos. Senis sunkiai alsuoja. Niekad senis nematė tai, ką dabar pamatė; tai, į ką dabar jis žiūri, be abejo, niekad nebuvo regėjusios žmogaus akys. Negali senis atitraukti akių nuo staldo vidurio. Neįjunta mai bėga minutės, jas seka valandos. Stebuklingas, nuostabus reginys. Kiek praėjo laiko? Kaip matuoti laiką turint prieš akis tokį šaistų reginį? Seniui rodomi, kad praėjo daug valandų, daug dienų, daug metų... Akyvaizdoj šito vienintėlio žemėj stebuklo, laikas yra niekai.

Grįžo senis iš lėto į savo namus miestely, nustebęs, — susimąstęs. Negreit jam atidarė duris, bet jis nieko nepasakė. Pačiuose namuose, tarnaitė šviesdama jam kelią, išmetė žvakę, ir jis neištarė nė mažiausio pabarimo žodelio. Nuleidęs galvą, susikaupęs, ėjo kaip šmėkla pro koridorius. Jo žmona, ji pasitikusi salėj, staigiai pasisukusi, nuvertė vieną baldą, ant žemės nukrito keletas figurėlių ir sudūžo. Senis nepasakė nieko. Nustebimas suparalizavo ricieriaus žmoną. Akyvaizdoj tokio senio gerumo, nustebimas, baimė perėmė visus. Senis, visą laiką tylėdamas, atsisėdo į gilų krėslių. Sėdėdamas nuleido galvą ant krūtinės ir ilgą laiką galvojo.

(Pabaiga sekančiam numery).

Dotnuvos bažnyčia.

Biržų pilis.

PASOGA

Vladas Kirilys-Žvagutis.

(Pabaiga).

Stoty visai ramu. Visos gatvės tuščios, kaip iššluotos, tik ant perono keletas keleivių laukia traukinio, kuris išnėrė iš miško ir per kelias sekundes pasiekė stotį. Užpakaly liko tik juodų dūmų juosta, kuri pamažu kilo aukštyn, draikėsi ir nyko dangaus mėlynėj.

Iš visų atvažiuosiu tarpo išsiskyrė vienas drūtas, vidutinio ūgio vyras. Iš jo apvalaus, bet pavargusio veido buvo matyti, kad jis iš toli atvažiavęs. Tai buvo Jonas Kalnelis, grįžtąs iš Amerikos lietuvis. Tas pats Jonas, apie kurio dolerius svajojė aną rudens naktį, piršlius išleidusi, Onutė.

Įėjęs į bufetą jis paprašė stiklo alaus. Paskiau pasisamdė vežiką ir išdardėjo į gimtąjį bažnytkaimį.

Kelionė vežimu laukais, kur viskas buvo pažįstama, buvo nepaprasta. Jonas paskendo praieities atsiminimuose.

Linksmas paukštelių čiulbėjimas, slaptin-gas miško ošimas ir visa pasakingai graži (taip jam dabar atrodė) Lietuvos gamta stipriai jį veikė, kėlė virtinę jaunystės atsiminimų.

Penkiolika metų! Taip, penkiolika metų, kaip jis štai iš tos pačios stoties išvažiavo į svetimą kraštą «laimės ieškoti». Penkiolika metu jis nebematė savo namiškių, gimtosios bakūžės! Jam išvažiuojant, jo tėvynė buvo svetimųjų pavergta. Vienas neatsargus žodis ir... Sibiras. Ir jonas tik

Amerikon pasprukdamas jo išvengė. Praėjo 15 metų ir... štai jis grįžo jau laisvon savo tėvynėn... Ir verkė jis, kaip vaikas, tik ne skausmo, ne gailėsčio, o džiaugsmo ašaromis.

Ilgesys atvarė jį tėvynėn... Nors Amerikoje neblogai gyveno, bet sutaupęs kelis tūkstančius ir Lietuvoj manė įsikurti, namiškius sušelpti. Seniau viliojusi Amerika, dabar jam atrodė šalta ir nejauki.

Privažiuojant miestelį, Jonas ėmė galvoti, kaip tinkamiau bus pasisveikinti su namiškiais. Nutarė išnaudoti, «amerikoniską» būdą ir nesisakyti kas esąs, bet, šiaip įsiprašius į nakvynę, ryt dieną viską išaiskinti. Juk namiškiai jo nepažins, tiek laiko nematę! Bus linksmas siurprizas!

Pasiekęs bažnytkaimį, Jonas įėjo aludėn, kurios savininką, apysenį žydą, jis pažino ir pasisakė kas esąs. Jonui išvažiuojant jis buvo dar jaunas ir mėgo apie politiką su juo pakalbėti. Pasišnekėdavo, pasidalindavo mintimis, nes žydėlis buvo prasilavinęs ir atjautė savo ir lietuvių tautos nelaimes. Neprasitars jis, būdavo, slapto, nereikalingo žodžio. Neplepės be reikalo.

Temstant Jonas išėjo.

Nebepažįstami namai — nebepažįstami žmonės!

Tik bažnyčia buvo tokia pat, kaip seniau, maža, medinė, nejauki.. Neaukštame, slaptingame bokšte kilniai, iš lėto skambėjo varpas. Jo gaudimas Jonui šiuo momentu buvo ypač brangus, nes jis vėl dabar viską mato, girdi, taip, kaip prieš penkioliką metų?

Jonas kartais dar sustoja, lyg abejodamas ar tai ne sapnas, kad jis štai laisvas, laisvoje

tėviškėj. Bet protas jausmus greit nugali, ir jis svaigsta iš džiaugsmo. Jo vaizduotėj kūrėsi jo ir namiškių šviesi ateitis ir kaip per rūkus tvino praeities vaizdai ir atsiminimai.

— Bet ar tai ne sapnas? — vis dar klausė jis savęs.

Nepažįstami namai — nepažįstami žmonės!

Vaikščiojė Jonas gatvelėmis, lig priėjo savo gimtinį namelį. Jis ir dabar toks pat: — mažas, baltomis langinėmis, visas paskendęs vijoklių lapuose.

Patrynė Jonas raustantį veidą, sulaukė ašaras ir... pravėrė duris.

— Labas vakaras! Esu pakeleivingas, ar negalėčiau pernaktuoti? — lyg ir nedrąsiai pratarė.

Pirkioje buvo tėvas, motina ir sesutė... Kilo noras pulti, apkabinti, pravirkti... Bet pergalėjo save.

Naktoti priėmė. Pakeleivingo negalima nepriimti. Toks jau paprotys

Tuoj pataisė Jonui lovą, o jis pasidėjo savo čemodanėlių palovin ir atsigulė.

Galvoje gimė, augo ir maišėsi įvairios mintys. Kaip per šviesius rūkus jis matė gražią ateitį. Visi namiškiai sveiki, visi linksmi. Ir čemodanėlis, kurį visą laiką saugojo, kaip savo akį, padės sukurti lengvą, gražų gyvenimą. Tas čemodanėlis jau saugoti nebereikia. Jis jau saugioj vietoj. Ilgai dar negalėjo Jonas užmigti, bet pagaliau didelis nuovargis užmerkė akis.

4.

Visos moterys smalsios... Jono motina ir sesuo — irgi moterys... Ir jor turi tą pačią silpnybę. Neiškentė nepažiūrėjusios į čemodanėlių. Atsargiai paėmė — neužrakintas. Pravėrė ir... nusigando — ten buvo keli ryšuliukai amerikoniškų popierinių dolerių.

Jos kaip gyvos nemačiusios tiek pinigų, o čia apsinakvojęs nepažįstamas ponas, užmigo ir... paliko palovėį čemodanėlių su krūvomis brangių bumaškų! Matyt, labai neatsargus! Nors kartais Jonas prisijusdavo iš Amerikos po kelis dolerius, bet jie greit išnykdavo, o čia tūkstančiai..

— Pasoga. Puiki pasoga! — šmėžtelėjo mintis moterų galvose.

Paėmė didelė pagunda... Jie buvo dori žmonės. Iki šiol nieko svetimo nepasisavino, bet... bet dabar...

Kai visi trys nutarė nepažįstamuojū nusi-kratyti, o jo turtus pasiglemžti. nepažįstamasis ramiai miegojo. Nakties tyloje girdėjosi jo alsavimas. Ramus alsavimas žmogaus, kuris grižęs į

tėvų pastogę, miegojo be rūpesčių ir gal sapnavo gražią ateitį.

Visiems trūko drąsos. Tėvas, dėl «smaugimo» išėjo aludėn pusbonkio. Pirkioje liko tik motina ir duktė.

— Žinai, Onutė, čiupk kirvį, kirsk galvon — o paskiau žinosime... bus gera pasoga, — pašnabždomis tarė motina.

— Bijau, močiutė, bijau... Mano širdis nelaimę jaučia... Lyg ir kas laiko mane...

— Kvailut! Visas gyvenimas bus aprūpintas!.. Liksi senmergė jeigu... o paskui žiūrėk kokį gausi!..

Šie žodžiai Onai buvo baisėni už ugnį. Senstančiai mergai senmergės vardas baisiausias ir ji gali viską paaukoti, kad tik jo išvengus...

— O! Dieve, bijau! — ištarė ji, bet jos žodžiuose jau nebuvo pasipriešinimo. Tą pasipriešinimą «senmergė» išnaikino...

— Ko bijai? Tu suduosi, aš stovėsiu... padėsiu... Paskiau, žiūrėsime, sutvarkysim... Nei lapė nelos. Vasaros naktis trumpa... Būtų gerai, jei tėvui grįžus, būtų viskas atlikta...

Tyliai, vienu į kitą nežiūrėdamos, moteriškės prislinko prie nepažįstamojo lovos...

?? ? ! ! !

Girdėjosi ramus, lygus miegančiojo alsavimas... Užsimojo... Dūslus smūgis... Patalinė nusidažė krauju... Nelaimingasis garsiai sukriokė. Nuo kirvio garavo šiltas kraujas...

Abi moteriškės atsidūrė priemenėj. Kriokimas jas išvijo... Negali viena į kitą žiūrėti...

— Blogai... — suvaitojo Ona, bet jos akyse šmėžtelėjo tūkstančiai ir gražus jaunikis.

Tėvas grįžo. Įėjo linksmas, džiaugsmu virpantis ir tyliai, kad svečio neišbudintų, tarė:

— Tai mūsų Jonelis! Jis grįžo iš Amerikos! Jis pasisakė aludės savininkui, o pas mus tyčia apsimetė nepažįstamu, kad ryt dieną labiau mus nustebintų ir pradžiugintų...

Moteriškės sukniubo. Tėvas pravėrė duris ir šviežias kraujo kvapas išaiškino jam viską...

— Ką... jus... pa... da... rėt?..

— ? ? ? ! ! ! ..

— ...ir maudėsi kraujuota žemė, skaisčiuose saulės spinduliuose ir svaigo nuo aistringų jos pabučiavimų...“ — skaitė savo kūrybą stoties viršininko sūnus savo tėvui...

O prie vakarykščių sakinių dar pridėjo:
„...bet nuodėminga žemė vengė skaisčių saulės glamonėjimų ir slėpė savo dėmes medžių šešėliuose...“

J A U N E S N I E S I E M S

VAIKELIO JĒZAUS EGLUTĒ

Vaikeliui Jēzui sukako ketveri metai. Tā sukaktī Jo tēveliai šventē vargingoje Nazareto pirkelēje.

Tais metais Judējos šalyje siautē šalta ziema. Laukai ir keliai buvo storai sniegu apkloti. Sunku buvo ir praeiti. Mažasis Išganytojas todēļ jau kelias dienas niekur neiseidavo, o vis sedēdavo trobelēj. Nors trobelēj buvo jauku ir šilta ir motutē nedavē Jam nuobodziauti, dangiskas Vaikelis, kuris buvo papratēš laisvai kaip paukstelis bēgioti, vis dēļto ēmē liūsti.

Dieviškas Vaikelis labai mēgo pavasarī ir vasarā, kuomet laisvai galēdavo vaikstinēti po miškus, laukus ir pievas. Jis mylējo gyvulēlius ir paukstēlius, medēlius ir kiekvienā žolelē. Visai kā gerasis Jo Tēvas davē, buvo Jam be galo brangu.

Dabar visa tai buvo nuklota baltu sniegu. Pasaulis buvo lyg apmirēš. Motutē nerimo dēļ savo numylēto sūnelio sveikatos. O Jis Jai ir uz visus pasaulio turtus nepadarytū savo nepaklusnumu nē mažiausio nemalonumo. Žiūrēdamas pro langā, matē Jis tik nedidelē dangaus sklypā ir keletā plikū medēliū. Visa kita slēpēsī uz miestelio namū. Todēļ ilgējosi Jo jaunā širdelē.

Angelas, kuris tā dienā buvo skirtas Mažajam išganytojuī patarnauti, īspējo Jo liūdesio priēžastī ir pats labai nuliūdo. Ilgai galvojo, kuo galētū nudziūginti dangiskājī Vaikelī ir pagaliau linksmai suplojo savo rankomis.

* * *

Atējo vakaras. Šventoji šeima sēdejo uz stalo ir baigē kukliā vakarienē. Staiga gretimame kambaryje īsgirdo linksmus kalēdines giesmēs garsus. Vaikelis vikriai nušoko nuo suolo ir nubēgo prie uždarytū durū. Paskui nubēgo ir Motutē. Šventājī Juozapā labai vargino reumatizmo skausmai, ir kol nuo suolo pakilo, ir grēlimam

Kalēdū senelis neša vaikams eglutē.

kambaryje jau skambējo skardus Vaikelio Jēzaus balselis. Šoko tad greičiau, kiek senos kojos leido, prie durū ir štai koks puikus priēš jo akis pasirodē reginys

Kambarēlio vidury stovējo aukšta puiki eglutē. Jos šakutēs, kurios linko nuo ilgū, auksoūtū konkorēziū, buvo papuoštos sniego pūkais. Be to visa eglutē buvo apkabinēta žvaigždelėmis. Žvaigždelēs mirgējo dangiška šviesa ir īžiebavo šviesias liepsneles baltuose sniego pūkuose.

Vaikelis tiesiog negalējo atsidziaugti. Atgijo mažoji Nazareto pirkelē. Vaikelis dabar turējo medelī, kurio buvo īssiilgēs, turējo ir žvaigždeles, kurios linksmai mirgējo ir pasakojo Jam apie neīspasakytas dangaus linksmybes. O kaip Jis buvo dēkingas Angelēliui, kuris īspējo Jo troškimus ir tiek suteikē džiaugsmo! O kadangi kiekvienu savo džiaugsmu paprastai dalindavosi su kitais ir tik tuomet jausdavosi visai laimingas, kai matydavo, kad ir klti taip pat džiaugiasi, todēļ prašē Motutē, kad leistū pas Jī ateiti visiems vargingiems vaikeliams, kad ir jie galētū pasidziaugti gražiāją Jo eglute. Šv. Motinėlē mielai sutiko.

* * *

Vaikelio Jēzaus eglutē.

Ir atsitiko taip, kad eglutēs rengimas per Kalēdas iējo paprotin beveik visam pasauly. Skirtumas tik tas, kad mīšū eglutēs nēra papuoštos dangaus žvaigždėmis... Bet, jei kuris geras vaikas pasistengia suteikti džiaugsmo tokiam vaikeliui, kurio namuose nēra įrengtos eglutēs — tai tikrai jo Angelas Sargas nors nematomas, atsistos prie medelio ir taip maloniai j jī pažvelgs, kad jo širdelē pajus neįmiskā džiaugsmā.

Vertė A. B.

Kalēdū senelis su žaisliukais skuba pas mažuosius puošti eglutē.

Brangiosios užjūrio Sesers ir Broliai,

Gavę iš Tamstų mokytojo žinoti, kad su užjūrio lietuviais — lietuvaiteimis galima susirašinėti, tad noriu su Jumis pasidalinti mintimis. Pas mus kaip žinote, o gal kai kas ir nežinote, kad nekaitri vasara ir šalta žiemuzė, gal tokios vasaros šaltos pas Tamstas nėra, vis gamta pasipuošusi visokiomis gėlėmis, bet nereikia pamiršti ir savo protėvių iškovotą Nepriklausomą Lietuvą, kuri gal gamtos yra mažiau apdovanota visokiais papuošalais, bet telieka Jūsų širdyse didžiau pasipuošusi Jūsų Lietuva Tėvynė. Nors mūsų žemelę apkloja baltas sniego patalėlis, bet turi būti tėvynė brangesnė už kitas visas linksmybes. Dabartiniu laiku mes laukiame ateinančios žiemelės, kuri baltu sniegu apdengs mūsų nedidelę Europos dalelę, bet manau, kad kiekvienam lietuviui būtų malonu pabūti sniegu apdengtoje Lietuvoje.

Bet man viena telieka parašyti, nepamirškite mūsų, kurie šio krašto gal būt esate ir nematę, taip pat ir tų sesių, kurios puošiasi lietuviškomis rūtelėmis ir jomis dabina savo gelsvas kasas. Tegul būna Jūsų tėviškės meilė, nors kažin kur toli esate, tegul būna nors atmintyje Lietuva. Lai būna mūsų Lietuva motutė per amžius. Pas, Jus, tikiu kad yra šimteriopai gražesni miestai ir kitos visos apylinkės, bet tegul būna mūsų Lietuva dar gražesnė už kitas. Linksma gyvenimas gal svetimame krašte, bet ir savo protėvių iškovotos šalėlės nereikia per amžius pamiršti. Ir visuomet reikia būti pasiryžusiais savo kraštą — Lietuvą ginti nuo priešų. Gal žinote, o gal ir nežinote, kad Lietuva yra nedidelė šalėlė, todėl kiekvienas priešas stengiasi savo nasrus atsukti į mūsų žemelę. Bet būkime visuomet vieningi, tada bus mūsų Lietuva laiminga. Labai džiaugiamės kartu visi amatų mokyklos mokiniai, kad teko girdėti iš Tamstų mokytojo, kad Jūs irgi stengiatės visuomet daugiau žinių gauti apie savo gimtinę Lietuvą ir nepamirškite Jos, nors toli esate nuo Jos. Stenkitės taipogi ir kitas Lietuvos mokyklas nepamiršti, nes juk ir jie stengiasi ir trokšta sužinoti, kaip lietuviai gyvena svetimame krašte, kur nemato Lietuvos saulės spindulių.

Gal teko nugirsti apie Klaipėdos kraštą, kuris taipogi yra mūsų brolių lietuvių atkovotas nuo didžiausio Lietuvos priešo, bet vienybė sudaro galybę. Tad stenkimės kuo vieningiau gyventi ir naują valstybę Jūsų krašte sukurti, būtent, antrą Lietuvą, kuri turi būti lietuvių kaip pavyzdys. Mums Lietuvos gyventojams taip pat yra visokių pavojų iš vokiečio klastingo, kuris laukia kuomet galėtų laimingą žemelę užgrobti. Tad stenkimės nepasiduoti. Tad rašydamas apie mūsų atkovotą kraštą įdedu ir nuotraukų, kurios

rodys ir vaizduos mūsų naujojo krašto padėtį. Nepamanykite, jeigu kartais Jums bus neaišku, kodėl ne lietuviškai užrašyta, tad supraskite, kad dar yra truputį vokiškos dvasios, tad ir yra dar tokių užrašų.

Tai rodo, kad mums lietuviams reikia vieningiau gyventi, tuomet tik nešeimininkaus kito krašto valdovas. Tada viso krašto lietuviams bus smagu, kada visi lietuviai bus vieningi. Tai telieka Jūsų jaunuose, širdelėse tėviška kibirkštėlė, kuri greitu laiku bus didžiu laužu. Tuo laišku ir baigiu su Jumis pasikalbėjimą! Sudie, didžios ištvermės tolimame krašte!

Labai prašau ir man kad parašytumėte laišką, nes noriu sužinoti kaip Jūs gyvenate ir įdėkite kokį nors atvaizdą. Sudie, sudie!

Aleksandras Fidirka:

Kaunas, 1935 m. rugsėjo mėn. 16 d.

Kaunas 3 — Amatų mokykla.

ŽINOKI!

Vilnius — Lietuvos sostinė,
Žinok, mielas vaike,
O Lietuva — mūs tėvynė,
Ją mylėt mums reikia.

Mūs tėveliai ją mylėjo
Ir už ją kariavo,
Daugel kraujo jie praliejo,
Gynė tautą savo.

Tad žinoki, mielas vaike,
Kas yra tėvynė,
Kaip mylėti ją mums reikia
Ir Vilnių sostinę.

J. Bak-skas.

ATSAKĖ.

Mokytojas klausia mokinio:
— Pasakyk man kurio nors keturkojo vardą!

— Kėdė, ponas mokytojau.

AŠ NEKLIUDYSIU.

Jonukas. — Tėte, brangusis tėte, nupirkite man dūdelę.

Tėvas. — Ne, sūneli, nepirksiu. Tu gavęs dūdelę, nuolat dūduosi ir man dirbti neduosi.

Jonukas. — Nupirk, tėveli, nupirk gerasis! Aš tau dirbti nekliūdysiu, aš tik tada dūduosiu, kai tu, tėveli, miegosi.

MŪSU KOLONIJOS GYVENIMAS

«Vilties» s-gos choras.

LIETUVIŲ PUSVALANDIS SAVAITĖJ RADIOFONE.

Gruodžio 16 d. 7 v. v. mok. V. V. Nalivai-
kos — Gineikio bute įvyko «Vilties» s-gos Cen-
tro V-bos posėdis, kuriame buvo svarstomas šiuo
momentu aktualus klausimas, būtent: lietuvių pus-
valandžio savaitėj įvedimas radiofone.

Mūsų vokalinės ir instrumentalinės muzi-
kos grožis nuo senų senovės žavėjo užsienį, ku-
ris atkreipė ypatingą dėmesį ir mūsų meną tyrė.
Daug svetimų mokslininkų atvažiuodavo Lietuvon
rinkti mūsų muzikos medžiagą. Turėtume tai iš-
naudoti ir čia, Brazilijoje, supažindinti svetimtau-
čius su mūsų dvasiniu turtu — muzika. Be to,
po visą Braziliją daug yra išsisklaidžiusių lietu-
vių, kurie kitu būdu ir negali išgirsti savo dai-
nos, instrumentalinės melodijos. Tad geriausia
priemonė lietuvybei palaikyti yra radio. Ta pro-
ga galima svetimtaučius paskaitomis (portugalų
kalba) supažindinti su mūsų garsiąją istorija, Vil-
niaus klausimu, kultūriniu ir ekonominiu Lietu-
vos gyvenimu ir t. t. Dėliai to «Vilties» s-ga de-
da visas pastangas šį sumanymą įgyvendinti. Tam
kultūriniam žygiui numatyta įtraukti visas S. Pau-
ly esančias meno pajėgas. Kas galėtų kuo nors
prisidėti prie šio kilnaus sumanymo, kviečiami
stoti į bendrą kultūrinį lietuvišką darbą — popu-
liarizuoti Lietuvos vardą svetimtaučių akyse, ža-
dinti tautiečių kilniausius jausmus ir tėvynės
meilę.

Jau yra sustatyta plati ir įvairi progra-
ma ir greit su radio stotimis bus sutartis daro-
ma. Šis klausimas jau senai yra iškeltas, jau ir
ne vieną kartą choras, solistai yra pasirodę ra-
diofone gerą įspūdį sudarydami klausytojams, ta-
čiau iki šiol truko drąsos pasirodyti viešai su pla-

tesne programa, atskleidžiant mūsų liaudies šimt-
mečiais sukurtą meną — dainą, muziką. Tačiau
jau pasirūšta ir vykdoma. Nuo kitų metų pradžios
galėsime grožėtis savo daina ir muzika per pas-
kutinį technikos žodį — radio. Tad tenka su
džiaugsmu sveikinti šio sumanymo iniciatorius
viltiečius, pasiryžus kelti Lietuvos garbę užsieny,
ir linkėti išvermės ir pasisekimo dirbti išsivijoj
kultūrinėj mūsų dirvoj.

Meno mėgėjas.

CHORO ŠEŠIŲ METŲ SUKAKTIES PAMINĖJIMAS.

«Vilties» s-gos choras jau įžengė į septin-
tuosius gyvavimo metus. Nuo įsisteigimo pradžios
choro uždavinys buvo aplarnauti lietuvių katali-
kų bažnyčią. Tada vadinosi Šv. Cecilijos choru.
Tik vėliau, išikūrus «Vilties» s-gai, kurios inicia-
toriais ir nariais buvo daugiausia choristai, Šv.
Cecilijos choras perėjo sąjungos žinion ir pasi-
vadino «Vilties» choru. Nuo to laiko choras pra-
plėtė veikimo ribas, be bažnytinių giesmių įėjo ir
pasaulinio turinio mūsų liaudies bei žymesniųjų
komp. dainos; choras pasirodė ir scenoj.

Per šėsis metus choras žymiai išaugo ne
tik dainininkų skaičium, bet ir įsisteigė dar du
atskiri chora! Mokoį ir V. Belloį.

Gruodžio 1 d. 5 v. v. «Dr. V. Kudirkos» v.
mokykloį kun. B. Sugintas suruošė paminėįimo
proga iškilmingą vakarienę, tuo atlygindamas cho-
ristams už nuolatinį jų triusą dalyvaujant visose
pamaldose.

Iškilmes atidarė kun. B. Sugintas, kalboį
pažymėdamas choristų pasišventime, garbinti gies-
mėmis Sutvėrėją. Su džiaugsmu konstatavo choro
pažangą, kad sugebėjo išplėsti veikimą ir išaugti
į tvirtą kelių skyrių chorą. Linkėįo chorui dar
labiau sustiprėti.

Dar kalbėjo J. Stankūnas, St. Puišys, Konsulas P. Gaučys, mok. V. Nalivaika, St. Butrimas. Kalbose visi sveikino chorą ne tik ištesčius išsilaikyti, bet ir sustiprėti ir palinkėjo daina kelti lietuvio vardą užsieny.

PRADŽIOS MOKYKLŲ MOKINIŲ LAIDA.

Neseniai pradėjome džiaugtis kolonijos darbo vaisiais. Jau į mūsų darbo eiles stoja naujų pajėgų, kurias sudaro baigusieji lietuvių mokyklas.

Gruodžio mėn. 4 d. 9 val. ryto D. L. K. Vytauto v. liet. pr. mokykloje įvyko visų keturių S. Paulo pr. mokyklų lietuvių kalba išleidžiamieji egzaminai, kuriuose dalyvavo 28 mokiniai. Egzaminavo pagal švietimo ministerijos programą komisija, kurią sudarė konsulas p. P. Gaučys, klebonas p. Sugintas ir visi mokytojai.

Egzaminų rezultatai labai puikūs, nes daugumas mokinių kursą išėjo labai gerai. Matyt, kad mokytojai įdėjo daug triuso ir pastangų be ruošdami mažuosius gyvenimui.

Egzaminus išlaikė visi vaikai.

KALĖDŲ EGLUTĖ.

Gruodžio mėn. 29 d. 2 v. p. p. «Dr. V. Kudirkos» v. liet. pr. mokyklos salėje ruošiamas vaikams Kalėdų eglutė, vaikų spektaklio pobūdžio. Iniciatyvos ėmėsi Mocos mokykla ir «Vilties» s-ga. Numatyta plati programa k. a. vaikų scenos vaizdeliai, baletas, deklamacijos, dainos, žaidimai ir k.

Kalėdų eglutės reikalais rūpintis išrinktas komitetas, kuriam pavesta lėšų sudarymas, spektaklio programos paruošimas ir kitos smulkmenos.

Grynas pelnas skiriamas vaikų darželio naudai. Tad visi tėvai pasistenkit savo vaikams sudaryti šią pramogą ir atveskit juos į Kalėdų eglutės spektaklį.

PRANEŠIMAI.

Pranešama «Dr. V. Kudirkos» v. mokyklos tėvams, kad gruodžio 27 d. 7½ val. v. mokyklos salėje šaukiamas visuotinas susirinkimas svarbiems einamiems klausimams aptarti. Prašoma visų būtinai atvykti.

Tėvų Komitetas.

Šiuo pranešama «Vilties» s-gos Mocos skyriaus narių žiniai, kad gruodžio 28 d. 8 v. v. mokyklos salėje įvyks visuotinas skyriaus narių susirinkimas svarbiems klausimams aptarti. Narių dalyvavimas būtinas.

Valdyba.

Šiuo pranešama «Vilties» s-gos nariams, kad visuotinas skyrių atstovų suvažiavimas šaukiamas 1936 m. sausio 5 d. 14 val. «Dr. V. Kudirkos» v. liet. pr. mokyklos salėje.

Dienotvarkė:

- 1) Suvažiavimo atidarymas
- 2) Prezidiumo rinkimas
- 3) Sveikinimai
- 4) Pereito suv. protokolo skaitymas
- 5) Paskaita
- 6) Skyrių pranešimai
- 7) Centro V-bos pranešimas
- 8) «Vilties» redakcijos pranešimas
- 9) Įstatų pakeitimas
- 10) Naujos valdybos ir rev. komisijos [rinkimai]
- 11) Einamieji reikalai
- 12) Suvažiavimo uždarymas.

Atstovas siunčiamas nuo 5 narių. Todėl prašoma skyrių paruošti metinę apyskaitą ir prišūsti atstovus.

Centro Valdyba.

NAUJŲJŲ METŲ SUTIKIMAS.

«Dr. V. Kudirkos» v. mok. salėje «Vilties» s-ga ruošia Naujųjų Metų sutikimą. Norintieji dalyvauti užsirašo mokykloje.

Redakcijos atsakymai:

St. Butrimui. Tamstos straipsnį «Sportas» dėl vietos stokos į šį numerį neįdėjome, talpinsime vėliau.

Nastei Varnaitei. Užsimokėti prenumeratą galima per paštą šiuo redakcijos adresu: *São Paulo, caixa postal 3074* ir asmeniškai: *S. Paulo, rua Lithuania, 13.* Trūkstantis numerius prisišūsimė.

Redakcijoj yra iš Lietuvos atvežti laiskai: Jonui Turoniui, Juozui Magylai, Kristinai Karčiauskaitei.

Prašome atsiimti.

Ponių ir Panelių dėmesiui!

Eikite kirpti ir garbanuoti savo plaukus tik į lietuvių moterų saloną

“POLLA”

Kerpame ir garbanuojame plaukus sulig paskutinės mados.

Didelis prityrimas garbanavime «Permanente», garantuotas dešimčiai mėnesių.

Kainos nuo 10 iki 20 milreisų.

Antrašas: **Rua José Paulino, 106.**

Tik neužmirškite!

IVAIRENYBĖS

KAIP ATSIKIRADO PAGALBOS ŠAUKIANTIS SIGNALAS S. O. S.

Pirmas pagalbos šaukiantis signalas buvo duotas 1909 m. sausio mėn. 23 d. nuo laivo «Republika», skęstančio ties Florida. Radio-telegrafistas šaukdamasis pagalbos naudojosi tuo laikiniu S. O. D. ženklu. Tik vėliau tapo panaudotas dabartinis S. O. S., būtent, nuo 1912 m. balandžio mėn. 15 d. kuomet naktį Naujosios Žemės vandenyse paskendo gražiausias pasauly laivas «Titanika». Pradėjus laivui skęsti radio-telegrafistas Aroldas Bridė gavo iš kapitono J. I. Šmito įsakymą šaukti pagalbos jau ankščiau naudotu S. O. D. ženklu, bet pastarasis, turėdamas prieš akis greitai artėjančią ir neišvengiamą mirtį, susijaudinęs dėl netikėtos nelaimės, pradėjo per radijo siųsti pirmąsias raides žodžių «Salve our souls» (gelbėk mūsų sielas). Nuo šio momento tarptautinis buvo priimtas nelaimės ištiktiems laivams šauktis pagalbos šių trijų raidžių ženklas: S. O. S.

KAIP ŽMONĖS ALŲ REKLAMUOJA.

Vienam alaus bravaro savininkui labai nevyko pramonė — niekas jo alaus nepirko. Todėl jis, norėdamas pagarsinti savo alų, šoko į didžiulį verdantį alaus katilą ir paliko trumpą laišką:

«Aš naktimis šmėklinėsiu po visas karčiamas ir gaudysiu, kankinsiu tuos, kurie geria ne mano bravaro alų». Ir jo sūnus tapo greit turtingiausias žmogus visoje apylinkėje, nes bijojosi tėvo keršto — ir gėrė tik jo alų.

BE PRIEŽASTIES.

Ukininkas išpėrė bernui kailį. Bernas teismui pasiskundė.

— Ar tave labai skaudžiai mušė? — klausia teisėjas.

— Labai skaudžiai, pone teisėjau.

— Na, o kokią priežastį ukininkas turėjo tai darydamas?

— Jokios priežasties neturėjo, turėjo tikrai storą lazdą.

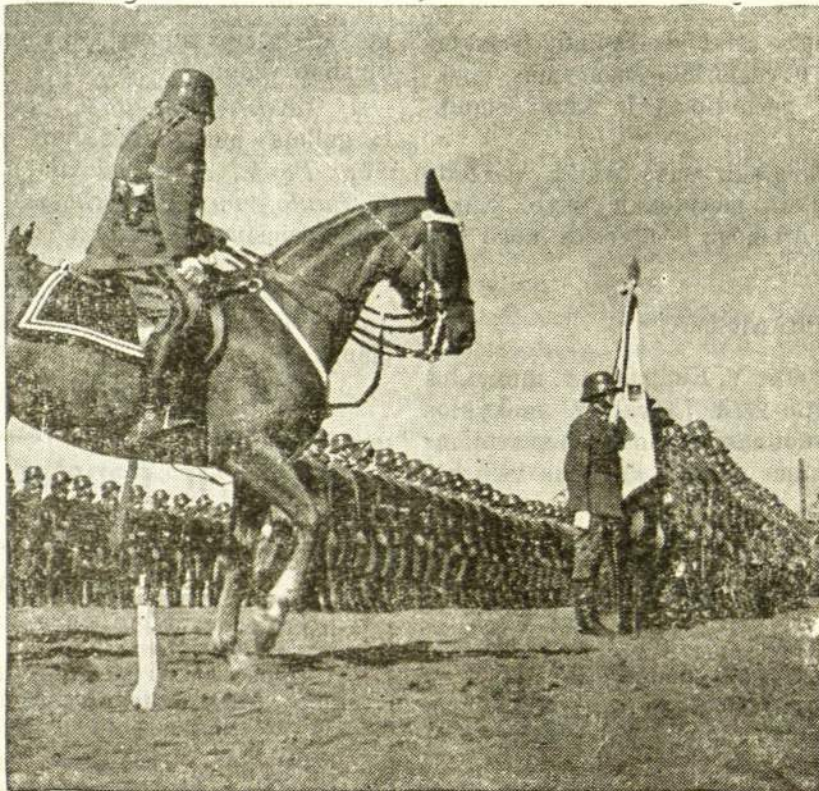
VAIŠINGUMAS.

Šeimininkė (svečiui): — Prašau dar imti obuolių.

Svečias: — Ačiū, jau du suvalgiau, pakaks.

Šeimininkė: — Suvalgei ne du, o keturis, bet prašau imti ir daugiau, aš nepavydžiu.

Redaguoja P. Korsakas

Lietuvos kariuomenės paradas (iškirmes).

Siuvėju Dėmesiu!

Duodame vyriškų ir moteriškų rūbų kirpimo pamokas labai prienamomis sąlygomis.

JUOZAS ir STASYS ŠLIKTAI

Siuvėjai - specialistai, diplomuoti Chmieliansko Kirpimo ir Siuvimo Akademijoje Kaune su ilgamete darbo praktika Lietuvoje ir São Paulo.

Vyriškų rūbų kirpimo pamokos duodamos ant rua Duque de Caxias Nr. 6 — A; moteriškų — rua Conceição Nr. 79-A. Ten pat siuvami, sulig naujausių madų vyriški ir moteriški rūbai. Didelis medžiagų pasirinkimas.

Vokiečių fotografijų įstaiga.

“BERNARDO”

Įsteigta 1890 metais

Atlieka įvairius darbus fotografijų srity. Specialybė padidiniame, o taip su dažais.

Darbas greitas, sąžiningas ir pigus. Vyksta į namus fotografijų reikalais. Daro iš fotografijų naujas.

ARTHUR SCHMIDT

Rua São Caetano, 111 (senas nr. 103)
Tel. 4-5576 - São Paulo

Dr. ADOLPHO TAUBKIN

ADVOKATAS

(Diplomuotas S. Paulo Fakulteto)

Civilinės ir prekybinės bylos, kontraktai (ipotekos, žemės pirkimas ir pardavimas ir t. t.) skolų išreikalavimai ir visi kiti juridiniai reikalai.

Raštinė: Rua Direita, 2 - 2-as aukštas salė 5.
Tel. 2-1629. Atidaryta: nuo 9 iki 11 ir nuo 3 iki 5 v. v.
Kalba lietuviškai.

DOMĖS!

DOMĖS!

Naudokites gera proga.

Jei rengiatės sau guštą sukuti ir norit parinkti geromis sąlygomis tinkamą vietą, tai kreipkitės pas Antonio Guerino, Rua Madre de Deus, 48 Nr. Moka.

Parduodami sklypai ir statomi namai ilgam išsimokėjimui, randasi geroje vietoje — netoli Lietuvių pr. mokyklos, susisiekimas puikus — tuojau prie pat sklypų kursuos omnibusai, elektros šviesa, greit bus pravesta vandentiekis ir kanalizacija.

Tad neatidėliokit, nes kainos tuoj pakils.

Pasiteiraukite — isitikinsite.

JAUNIME, tavo jauna dvasia visuomet reikalauja peno. Tu gyveni ne nien kūnu, bet ir siela. Tu privalai maitinti savo dvasią lietuvišku spausdintu žodžiu. Nieko nelaukdamas užsisakyk vienintelį Pietų Amerikoje jaunimo žurnalą

“VILTIS”

Tu jame rasi visada daug naudingų pasisakymų, apysakų gražių vaizdėlių iš savo gimtinės ir kitų kraštų, daug įdomių ir pamokinančių straipsnių, eileraščių, juokų ir kt.

«VILTIS» metams kainuoja tik 8\$000, pusmečiui 5\$000. | Lietuvą — metams 15\$000 pusmečiui 8\$000. | visas Amerikos valstybes metams 12\$000, pusmečiui 6\$000.

Pinigus siųsti “VILTIS” Caixa Postal 3074

SÃO PAULO

Redakcijos ir Administracijos adresas: RUA LITHUANIA, 13
SÃO PAULO

Dr. A. Kandia ir M. Kogano Laboratorija

MEDICINIŠKAS IŠTYRIMAS:

Kraujo, nugarkaulio smegenų, šlapumo ir išmatų

Rua Barão de Itapetinga, 52 3 aukš. Priėmimo val. nuo 9 - 12 ir 3 - 7. Sekmad. 10 - 12

WILLA ZELINA

AUKŠTA VIETA, GERAS ORAS, PLAČIOS GATVĖS, SVEIKAS VANDUO, ELEKTROS ŠVIESA, LIETUVIŲ, BAŽNYČIA IR T.T. BONDŽIŲ, AUTOBUSŲ IR TRAUKINIŲ SUSISIEKIMAS. SKUBEKIT. ISIGYTI NUOSAVĄ ŽEMĖS SKLYPĄ! DUODAMA MATERIOLAS IŠSIMOKĖJIMUI, DAR YRĄ ŽEMĖS PD 10#000 UŽ M² ILGAM IŠSIMOKĖJIMUI. TEIRIAUTIS: PRACA ANTONIO PRADO N°3 SOB. TELEPHONE 2-5023

VIETOJE:
PAS KARLOS KORKISCHKO
AV. ZELINA N° 33
ŽEMĖS SAVININKAS CLAUDIO MONTEIRO SOARES.